

Alguien espera en la Estación

Hace pocos días se ha iniciado el servicio: en la estación Barcelona Término —Francia—, unas muchachas con brazales amarillos y blancos esperan la llegada de los trenes. El viajero que llega o se va, quienquiera que sea, puede dirigirse a ellas si precisa que le orienten o aconsejen.

Misioneras de Estación, las llaman en trece países donde actúan desde hace tiempo, y son muy conocidas. Dependen de la Organización Católica Internacional de Orientación de la joven. El fin es ayudar principalmente a las muchachas, ya sean extranjeras, ya del mismo país, que llegan a una ciudad desconocida; a veces completamente desorientadas, sin saber a dónde dirigirse, o con unas señas, pero que al momento de llegar no les impide sentirse totalmente perdidas.

Nada tan inhóspito como una estación desconocida al momento de la llegada. Nadie espera. No conoce a nadie. No ha estado nunca allí. Quizá incluso hablan distinto. La muchacha está sola. Ahora que ha llegado... ¿qué hacer?

En Suiza, Alemania, Francia... todo el mundo las conoce. En España se acaba de iniciar este servicio. El primer trabajo es darse a conocer a los viajeros, ofrecerles sus servicios. Hasta que, como en tantos otros países, cualquier muchacha -cualquier persona que lo precise- sepa que aquella chica con el brazal blanco y amarillo la está esperando.

La estación ya no es un lugar en el que pueda sentirse desamparada. Alguien espera a la llegada de los trenes.

Rosario Bofill.

(de «El ciervo»)

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS -TI 300

Preparem-nos per a l'Advent

El misteri de l'Encarnació és un misteri tan gran i tan essencial al cristianisme que les festes de Nadal i d'Epifania resulten insuficients per a celebrar-lo. Des de mitjans del segle IV veiem que els cristians s'hi preparen assaborint les riqueses d'aquest misteri. Aquesta preparació s'ha anat ampliant segons les regions, fins que ens ha quedat allò que actualment en diem temps d'Advent.

La paraula Advent significa «Adveniment»: la vinguda visible del Senyor entre els homes. Quan encara no existien les festes de Nadal i Epifania, a la Vigília de Pasqua un cop havien passat els dejunis, és quan celebraven la vinguda i aparició gloriosa de Jesucrist. La vinguda del Senyor prenent la nostra carn és el que celebren aquestes dues festes que tenim avui dia de l'Epifania i del Nadal.

En els **Evangelis** de les dominiques d'Advent, la persona de Sant Joan Baptista hi és tan present que és impossible d'oblidar que la celebració de la vinguda del Senyor en aquest món, ha d'ésser preparada per cada un dins el propi cor., talment com Déu havia preparat la seva vinguda, a través de la història del poble escollit.

I de la mateixa manera que un dejuni preparava les festes de Pàsqua, així també les festes de l'Adveniment es preparaven per un dejuni, residu del qual és el to auster i suplicant de moltes de les **oracions** de l'Advent.

Oracions que ens indiquen que no únicament ens hem de preparar individualment per aquestes festes, sinó també que l'Església públicament, en la Litúrgia, es prepara. Aquesta preparació la constitueixen les quatre setmanes d'Advent.

Però una de les actituds cristianes i de les més essencials és l'esperar en un altre retorn, el retorn a la fi dels temps. L'Evangeli del primer diumenge d'Advent, que ens explica la fi del món, ens introdueix dintre aquesta expectació.

El primer Adveniment de Crist a Betlem, el seu retorn gloriós a la fi dels temps, la seva vinguda més real ja dins els nostres cors i dins l'Església, són els tres misteris que celebra el temps d'Advent.

I aquesta vinguda de Crist en les nostres ànimes no és res més que fruit de la celebració actual de la primera vinguda a Betlem, preparant la darrera vinguda a la fi del món.

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: La família Trujillo

En la pastoral dels sis bisbes de la República Dominicana en que es denunciava públicament la manca de respecte del règim de Trujillo a «la dignitat inviolable de la persona humana», i que fou llegida a les esglésies del país el dia 31 de gener del passat any 1960, es deia, a propòsit de les detencions i tortures de molts ciutadans: «Hem adreçat especials pregàries a Déu per tal que cap dels parents de les autoritats no hagi de patir mai, en la seva vida, les sofrències que afligeixen ara els cors de tants ciutadans de Santo Domingo, pares de família, de tants fills, de tantes mares i tantes esposes».

No han transcorregut encara dos anys des de la publicació d'aquella pastoral, quan el dictador ha mort assassinat i mentre retornen de l'exili els polítics que no acceptaren el règim del «benefactor», els seus familiars, el general Hèctor Trujillo, el general Arismendi Trujillo, el general Rafael Trujillo, junior, etc. —per generals la família no queda—, després d'intentar sense èxit el restabliment de la dictadura, han hagut de sortir, al seu torn, vers l'exili.

Segons sembla, ara lliurarà també la batalla al «culte a la personalitat» i es «destrujillarà» -amb perdó- el país, retornant de bell antuvi Ciutat Trujillo al seu nom de Santo Domingo, que Colom li imposà quan -per dir-ho amb els versos de Verdguer que aquestes dies es canten al Liceu amb la música pòstuma de Manuel de Falla- per haver-la dels palaus de Neptú la millor perla, «ell va tornar» l'Atlàntic a pontar.

Els capitals que la família Trujillo té situats a l'estranger, els permeteran viure sense excessives preocupacions econòmiques, mentra el President Joaquim Balaguer, professor de Literatura, ha de córrer a cercar l'ajuda del Fons Monetari Internacional i del Banc Interamericà per fer front als problemes econòmics i socials del país, que no seran pas pocs ni fàcils, i que l'obligaran a combatre immediatament el comunisme i el castrisme enfortits per la mateixa persecució del règim Trujillo.